

СПРАВА «ВАЛЕНТИН ІВАНОВ ПРОТИ УКРАЇНИ» (CASE OF VALENTYN IVANOV v. UKRAINE)

(заява № 9021/11)

Стислий виклад рішення від 25 березня 2021 року

26 січня 2009 року заявник звернувся до Управління Пенсійного фонду України в Красногвардійському районі міста Дніпропетровська (далі — Пенсійний фонд України) з клопотанням про перерахунок пенсії за період з липня 2007 року до грудня 2008 року з урахуванням підвищення до пенсії «дітям війни» у розмірі 30% від мінімальної пенсії і призначення такого підвищення до пенсії з 01 січня 2009 року. Пенсійний фонд України залишив без задоволення клопотання заявника.

У травні 2009 року заявник звернувся до Красногвардійського районного суду міста Дніпропетровська з адміністративним позовом проти Пенсійного фонду України, долучивши до своєї позовної заяви лист до Пенсійного фонду України від 26 січня 2009 року. Районний суд частково задовольнив позов заявника, відмовивши, однак, у задоволенні його вимог за 2009 рік, оскільки заявник не надав доказів, що звертався до Пенсійного фонду України з вимогою призначити за цей період підвищення до пенсії «дітям війни».

Апеляційний суд Дніпропетровської області та Вищий адміністративний суд України залишили без змін рішення та обґрунтування судів нижчих інстанцій, проігнорувавши доказ заявника про його лист до Пенсійного фонду України від 26 січня 2009 року.

До Європейського суду з прав людини (далі — Європейський суд) заявник скаржився за пунктом 1 статті 6 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі — Конвенція) на відсутність розгляду національними судами його основного доказу на підтвердження своєї вимоги про призначення йому підвищення до пенсії для осіб, які мають спеціальний статус «дитина війни», до його пенсії за 2009 рік.

Розглянувши скаргу заявника, Європейський суд зазначив, що заявник до свого адміністративного позову долучив лист до Пенсійного фонду України від 26 січня 2009 року щодо призначення йому підвищення до пенсії. Водночас суд першої інстанції залишив без задоволення його позов з огляду на недоведеність звернення заявника до Пенсійного фонду України з відповідним клопотанням. Ні Апеляційний суд Дніпропетровської області, ні Вищий адміністративний суд України не розглянули цей важливий доказ заявника, який мав вирішальне значення для справи. Європейський суд дійшов висновку, що адміністративне провадження не відповідало принципу справедливості, та констатував порушення пункту 1 статті 6 Конвенції.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

«1. *Оголошує* прийнятною скаргу щодо справедливості провадження;

2. *Постановляє*, що було порушено пункт 1 статті 6 Конвенції;

3. *Постановляє*, що:

(a) упродовж трьох місяців держава-відповідач повинна сплатити заявнику 900 (дев'ясот) євро та додатково суму будь-якого податку, що може нараховуватися, в якості відшкодування моральної шкоди; ця сума має бути конвертована в національну валюту держави-відповідача за курсом на день здійснення платежу

(b) із закінченням зазначеного тримісячного строку до остаточного розрахунку на зазначену суму нараховуватиметься простий відсоток (*simple interest*) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в період несплати, до якої має бути додано три відсоткові пункти;

4. *Відхиляє* решту вимог заявника щодо справедливої сатисфакції».